

Anul crizei în Secuime: 1949

Cotitura politică în România a fost în anul 1948, dar schimbările politice, economice și sociale pe plan local au început să se facă simțite abia în anul 1949. Parcurgând evenimentele schimbării instituțiilor, ale simbolizării culturale, am efectuat o analiză de antropologie istorică despre reacțiile societății, mai precis ale societății sătești din Secuime (cele 4 județe de atunci) la extinderea noii puteri. Am căutat un răspuns la întrebarea: cum, prin ce fel de evenimente, care se poate defini ca fenomene de criză culturală, a reacționat societatea la demonstrarea de forță rapidă și agresivă a noii puteri. O mișcare milenaristică, de așteptare a sfârșitului lumii, o formă arhaică de rezolvare a conflictului celor supusi cu noua putere colonizatoare s-a desfășurat în 1949 în zona Odorheiului Secuiesc. Au avut loc un șir de evenimente considerate ca minuni, și mii de oameni s-au adunat în jurul unei femeie-profet, și au așteptat sfârșitul lumii, mântuirea celor drepți. Consider că evenimentele din 1949, într-un ținut periferic al României, al Europei Răsăritene a fost un punct de cotitură, o reacție culturală la atacul destructiv.

Cartea se compune din șapte capitole. În primele cinci descriu nașterea noilor instituții, formarea noilor practici de dominare, guvernare și ocuparea spațiului public a producției simbolurilor, schimbarea de față a sărbătorilor. În aceste părți prezint documente provenite din ziarele vremii și pe urma cercetărilor arhivistice. În capitolele șase și șapte descriu soarta elitei tradiționale, care se ocupa de producerea și reproducerea simbolurilor, dar care a fost marginalizat, și prezint punctul culminant al conflictului puterii cu conducerea bisericii catolice, pelerinajul de la Șumuleu-Ciuc, iar apoi șirul miracolelor, și mișcarea milenaristică. Pe urmă schițez o interpretare a evenimentelor prezentate.